

Loven af 8de Marts 1856. I fald det derimod er Meningen, at det almindelige Brandforsikringselskab gaaer ind under denne Bestemmelse, saa er Udtrykket mindre correct; jeg antager imidlertid, at det er Meningen, da jeg ikke seer nogen Grund til at ville fravige Loven af 8de Marts 1856. Da jeg ved denne Leilighed er kommen til at nævne Loven af 8de Marts 1856, maa jeg bemærke, at der ikke i det nu foreliggende Lovforslag er udtalt Noget om, hvorvidt denne Lov fremdeles skal staae ved Magt eller ikke. Skal den fremdeles staae ved Magt, saa bortfalder min Grindring mod den af mig fremhævede Bestemmelse i Lovforslagets § 1 under Nr. 1; thi saa beholder det af Justitsministeriet bestyrede Brandforsikringselskab den Ret, hvoraf det nu er i Besiddelse. Min Grindring mod denne Bestemmelse er altsaa den, at hvis den skal forstaaes saaledes, som jeg forstaaer den, maa den redigeres noget anderledes og navnlig i Overensstemmelse med Loven af 8de Marts 1856. Hvad Bestemmelsen i § 2 under Nr. 2 angaaer, da finder jeg den betænkelig, og jeg troer ogsaa, at det ærede Thing deri vil erklære sig enig med mig, idetmindste har det ærede Thing med Hensyn til et lignende Forslag, der blev indbragt her i forrige Sessjon, udtalt sig paa en saadan Maade, at jeg maa antage, at Thinget ei heller nu vil billige dette Forslag. Der fremkom nemlig i forrige Sessjon et Forslag om, at Vedkommende, som havde deres Eiendomme forsikrede i det almindelige Brandforsikringselskab, maatte, naagtet der var Pant i deres Eiendomme, kunne udtræde af bemeldte Selskab, naar det kun var godtgjort, at de vare indtagne i et andet af Regjeringen sanctioneret Brandforsikringselskab. Jeg erindrede derimod, at det vilde være at gribe ind i tredje Mands velerhvervede Ret, og i Genhold dertil blev dette Forslag taget tilbage. Her gaaer man vel ikke saavidt, thi her vil man ikke tilføede Pantedebitorerne saaledes uden videre at gaae ud af et Brandforsikringselskab og ind i et andet, men man paalægger dog Pantecreditor at iagttage visse Forholdsregler for at sikke sig sit Pant, og det forekommer mig, at om det end ikke kan siges at være et saa stort Indgreb som det forrige, saa

er det dog et Indgreb i Pantecreditors Ret. Man paalægger ham først, at han skal være opmærksom paa denne Lov for at conservere sin Ret — og i den Henseende maa jeg bemærke, at der er en Uklarhed i Lovforslaget; thi det er ikke nøiagtigt deri bestemt, fra hvilken Tid dette Aar skal regnes, inden hvilket han skal varetage denne sin Ret, om det er fra Lovens Emanationsdato, eller det er fra en anden Dato — han skal dernæst gjøre en Paategning paa sin Panteobligation, men han skal fremdeles lade denne Paategning thinglæse, og det kan han ikke faae gjort uden Beføstning; altsaa paalægger man her Pantecreditor, for at vedligeholde den ham lovlig tilkommende Ret, at iagttage visse Bestemmelser, som baade ere ham generende og kunne paadrage ham Udgifter; og dette kan jeg ikke ansee som Andet end for at være et Indgreb i tredje Mands velerhvervede Ret.

Den ærede Forslagsstiller omtalte flere Banffeligheder, som vare forbundne med at udtræde af den almindelige Brandforsikring; han talte om, at Vedkommende havde Banffelighed ved at faae Panteattester, og at Retsbetjentene vare meget nøieregnende med Hensyn til de Dplysninger, som de i visse Tilfælde forlangte; her til kan jeg ikke svare Andet, end at det kan være meget muligt, at der ved enkelte Leiligheder kan være opstaaet forskjellige Banffeligheder; imidlertid har der ikke foreligget Ministeriet nogen Klage i saa Henseende, og Ministeriet kan derfor ikke videre erklære sig over, hvorvidt saadanne Tilfælde have fundet Sted eller ikke. Det er imidlertid Ministeriets Agt i denne Anledning at lade et Circulaire udgaae til Retsbetjentene, hvorved endeel af disse Banffeligheder høves, navnlig med Hensyn til Tilfælde som det, den ærede Forslagsstiller talte om, hvor man havde nægtet en Mand at udtræde af det almindelige Brandforsikringselskab, fordi der paa hans Eiendom hæftede en thinglæst Aftægt til en Mand, der var død. I saadanne Tilfælde finder Ministeriet, at vedkommende Retsbetjent maa respectere Dødsattesten. Overhovedet skal Ministeriet gjerne, saavidt det staaer i dets Magt, og saavidt Ret og Billighed tillade, imødekomme